

hæng på langs ad uddannelserne og således, at indhold og mål på et forudgående niveau passer sammen med det efterfølgende niveau. Herved bruges både deltageres og samfundets ressourcer så effektivt som muligt. I udgangspunktet er uddannelserne dels almene og studieforberedende, dels erhvervsrettede.

Hf er en studieforberedende uddannelse og derfor i sit udgangspunkt målrettet efterfølgende studier.

Almen voksenuddannelse er grundlæggende uddannelse for voksne, som har brug for at opnå almene kompetencer, der dels kan føre til videre uddannelse, dels i sammenhæng med erhvervsfaglig kompetence kan sikre beskæftigelse.

Dansk som andetsprog, der udbydes på sprogcentre for voksne udlændinge, har både et erhvervsmæssigt og et studierettet sigte afhængigt af, hvilket spor der tilbydes undervisning på. Alle spor har almene kompetencer i forhold til dansk, kultur- og samfundsforståelse som umiddelbare mål. Uanset hvilket spor, der er tale om, kan danskundervisningen ikke i sig selv ses som erhvervsqualificerende, men er afhængig af et samspil med erhvervsfaglige kompetencer hos den enkelte.

Selv om almen voksenuddannelse, hf og dansk som andetsprog for udlændinge således ikke er konkrete erhvervsundervisningsforløb, er der med andre ord tale om uddannelsesmæssig kvalificering, som i stigende grad efterspørges af erhvervslivet i takt med den øgede kompleksitet i videnssamfundet.

Jeg henviser i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 161.

Ad spm. nr. S 161

Fra undervisningsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Poul Qvist Jørgensen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2003-04, forhandlingerne side 953, lød således:

Til undervisningsministeren (8/10 03) af:

Poul Qvist Jørgensen (S):

»Hvorfor kan tyske statsborgere, der arbejder i Danmark og betaler skat i Danmark, ikke mod-

tage SVU til (erhvervsqualificerende) danskurser, når deres danske kolleger kan?«

Supplerende svar (9/6 04)

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Dette spørgsmål har givet anledning til ganske indgående overvejelser i Undervisningsministeriet og i SUstyrelsen. Jeg har fra SUstyrelsen fået oplyst, at det hidtidige synspunkt har været som følger:

»Det er en betingelse for uddannelsessøgendes ret til statens voksenuddannelsesstøtte (SVU), at de er tilmeldt folkeregistret i Danmark eller er danske statsborgere, tilhører det danske mindretal i Sydslesvig eller i henhold til international overenskomst har ret til SVU på lige fod med danske statsborgere. Det følger af SVU-lovens § 2, stk. 1, nr. 5, samt af SVU-bekendtgørelsens § 8, hvor det endvidere præciseres, at der ved international overenskomst forstås EU-retten eller EØS-aftalen.

Det er endvidere en betingelse for at få SVU, at den uddannelsessøgende har været i beskæftigelse på en arbejdsplads i Danmark, og at der er tale om uddannelse i Danmark, men med mulighed for studieophold i udlandet, samt at det er en uddannelse, der giver ret til SVU.

En tysk statsborger (ikke tilhørende det danske mindretal i Sydslesvig), der ikke er tilmeldt folkeregistret i Danmark, men som har en arbejdsplads i Danmark og ønsker at tage et SVU-berettigende uddannelse i Danmark, kan således kun få SVU, hvis vedkommende har ret til SVU på lige fod med danske statsborgere i henhold til EU-retten.

Af EF-domstolens afgørelser kan det bl.a. udledes, at en arbejdstager fra et EU-land, der begynder på en erhvervsqualificerende uddannelse, hvor der er indholdsmæssig sammenhæng mellem det tidligere udøvede erhverv i Danmark og den erhvervsqualificerende uddannelse, kan få SVU på lige fod med danske statsborgere.

Danskurser er imidlertid ikke at betragte som erhvervsqualificerende uddannelse, da de alene styrker almene færdigheder, og ikke i sig selv kvalificerer den, der har deltaget heri, til at varetage et erhverv. Der vil således ikke kunne gives SVU til sådanne danskurser efter EU-retten.«

Ministeriets og SUstyrelsens overvejelser har bl. a. drejet sig om begrebet »social fordel«, jf.